

# SZÁSZI MÓNI

## *Pethő Zsolt:*

Szászi Móni, Ő a lány! Őt úgy lehet megkülönböztetni a többiektől, beleértve engem is, hogy Ő a lány a Társulatban!

Vele kapcsolatban pedig az a nagyon érdekes, hogy Magyarországon ezelőtt 5-8 évvel írták valamelyik újságban, hogy „humorista nő”, de nem Róla írták és hogy „az egyetlen humorista nő a szakmában”. Na, most a Móniról ezt annyira kéne tudni, hogy Ő írja a darabok nagy részét, Ő írja a Besenyő családokat, rengeteg mindent ír! Tehát mindenki ír, de a Móni a zenén kívül olyan 60-70%-ot csinál a Társulatnak! Ő az összes figurát úgy ismeri, hogy tud neki szöveget írni. Tudja hogy működnek ezek a figurák. Ez azért érdekes, mert van olyan figura akire én soha életemben nem tudnék kitalálni egyetlenegy poént se, mert nem ismerem annyira.

## *Laár András:*

Szászi Móni, hát Ő egy titokzatos asszony! Ő sokféle. Egyszerre sok!

Ő egy nagyon tehetséges valaki, nagyon sokoldalú alkotókészsége van. Én amikor megismertem bábkészítő volt. Effektív bábokat készített. De mindenféle képzőművészeti meg iparművészeti dolgokban járatos volt. Most is ugyanúgy bármit megtud csinálni. Eleinte nem derült ki róla, hogy neki írói vénája van. De a L'art pour l'art társulatban mikor a mi közelünkbe került, és elkezdett jeleneteket írni akkor kiderült, hogy hihetetlen! ... és azért bocsánat, Neki kell köszönni a Besenyő családot, mint ötletet, hogy a figurák családként jelenjenek meg! Ez az Ő ötlete volt! Lehet, hogy ez nekünk sose jutott volna eszünkbe, de így hogy Neki eszébe jutott megcsináltuk. És a Bobonjából és a Besenyőből kiindulva, kreáltunk hozzá egy Margitot, és a Robinak ez az Őreg figurája.... Szóval gyakorlatilag belejött egy családba ez a pár, már meglévő figura és ez nagy részben a Móninak köszönhető. Plusz még, a nyelvi humorban való forradalmi előre lépése, mert Ő kezdte el azokat írogatni.

Igazából azt lehet mondani, hogy eleinte közösen írtuk a Besenyő család jeleneteket, a legkorábbi időszakban, és nem volt még így kialakulva, hogy pont milyen akar lenni, de miután Móni elkezdett írni, egy idő után már Ő írta az egészet! Egyszerűen neki volt egy olyan rugó a fejében, hogy például ezeket a furcsa mondásáthallásokat, ezeket kitudta találni!

Nagyon jó! Nagyon tehetséges!

## *Dolák-Saly Róbert:*

A Móni méltatlanul nincs helyén kezelve, de biztos vagyok benne, tudom, hogy eljön az idő amikor majd rájönnek - főleg a média - hogy kiről van szó!

Egy hihetetlenül tehetséges valaki, aki véleményem szerint az elmúlt 20 évben a legtöbbet írt a L'art pour l'art Társulatnak. Nagyon drukkolok Neki, hogy ez minél hamarabb kiderüljön az emberek számára is. Elsősorban ez a média felelőssége, mert a média az, amely nagyon sok olyan embert favorizál és lobogtat, a sok-sok fiatal, gyerek előtt akiket nem kellene és tehetséges, értelmes emberekre is figyelni... úgy szoktam fogalmazni, hogy kár hogy az ombucmanok nem figyelnek fel arra a kirekesztésre ami zajlik manapság, mert szerintem az értelem diszkriminációja folyik.

### Önmagáról:

A bátyám az mindig bezárt az ágyneműtartóba örömébe. Az nagyon meghatározó élmény volt az életembe. Gondold el! Ilyen régi, csúnya, böszme-nagy ágyneműtartó tetővel - olyan volt mint egy koporsó - s abba így rendszerint berakott és rám rakta a Nagyon Nehéz tetejét! ...

Általánosba még szerettem járni, középiskolába viszont rettenetesen utáltam! (nevet) Akkor törték darabokra a személyiségemet! Szerintem nem volt az iskolával se baj meg a tanárokkal se meg az osztálytársaimmal se. Nyilván velem lehetett valami guzmi, de tényleg nagyon gyűlöltem! Nem láttam be, hogy nekem mi a fenének kell tanulnom bármit is és szerintem nekem olyan 20 éves korom körül kellett volna általános iskolába menni. Onnantól kezdve már összetudtam rakni annyira a világot, hogy eltudjam helyezni azokat az információkat amiket úgy beletömtek a fejembe.

Középiskola után elmentem bábkészítőnek a televízió bábműhelyébe. Mert anyukám a televíziónál dolgozott és benyomakolt engem oda. Szerencsére én ügyes voltam meg tehetséges, képzőművészetre készültem, tehát volt közöm a történethez. Aztán ott nagyon jól éreztem magam, aztán szültem egy gyereket, 20 éves koromban (nevet) erre mit mondanak, hogy hogyan érő típus?!

(nevet) Énekkaros voltam az iskolában. És a tanárnő mondta, hogy álljak hátrébb...

Hát nem az énekhangom miatt vettek be, hanem már nagyon régóta, talán 10-12 éve, nem is tudom, - lehet hogy még régebben! - írok nekik. És aztán egyszer csak a Nati kiválása után, fölmerült az igény, hogy talán mégiscsak jó lenne egy lány a Társulatba.

Nekem eszem ágába se volt, hogy színpadra menjek, rosszul voltam a gondolatától is, valahogy mégis úgy alakult, hogy mégis megpróbálom. Valami olyasmit ami annyira szöges ellentétben áll az én elképzeléseimmel amit én magamról gondolok, hogy én azt megtudom csinálni vagy nem. Valami olyasmi volt ez nekem (nevet) és olyan baromi jó érzés volt, hogy Igen, megtudom csinálni!

A kedvenc karakterem a Társulat összes figurái közül, nekem a Boborján! Ő egy olyan kis esendő, szerencsétlen kis barom, akit én nagyon- nagyon szeretetek. A kutyákat is nagyon-nagyon szeretem és valószínűleg, mivelhogy nagyon erősen hasonlít a kutyára, ezért kedvelem őt annyira.

Már nem szükséges, hogy minden előadás előtt összevakarjam magam és az „A” betűnél kezdjem. De érdekes, a színpadot azt megszoktam és egy jó kis meleg gubónak érzem, otthonos, ismerem. De a normális emberi létben nem lettem közlékenyebb a kommunikáció terén, mint amilyen régen is voltam.

Meg lehet találni azt az egy embert aki mondjuk komorabban .... örül. (nevet) és akkor azt lehet nézni egész darab alatt : „ nem tetszik neki! Úristen, biztos rossz vagyok! ”

Ha köhög valaki vagy krákog - nekem eléggé susogós hangom van - akkor azt hiszem, hogy helyettem krákog, vagy hogy figyelmeztet, vagy nemtommi ezek ilyen fóbiák, de szerintem, mindenkinek van!